

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 487/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., Národná 17, Žilina, proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 8Co/160/2021 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1Cdo/62/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť rozsudok Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8Co/160/2021-401 z 23. augusta 2022 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Cdo/62/2023 z 26. marca 2025, vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľovi ako žalovanému v súdnom konaní na Okresnom súde Žilina (sp. zn. 7C/154/2003) právoplatne ukončenom 6. augusta 2012 bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 12 056 eur s príslušenstvom. Žalobcovi preto zaplatil celkovo 19 429,27 eur.

3. Sťažovateľ podal 4. augusta 2015 žalobu o náhradu škody proti znalcovi, ktorý v uvedenom skoršom konaní vypracoval znalecký posudok. Sťažovateľ bol presvedčený o vadách znaleckého posudku, v dôsledku ktorých mu mala byť spôsobená škoda z titulu právoplatného rozhodnutia súdu vychádzajúceho výlučne z vadného znaleckého posudku.

4. Okresný súd Čadca (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9C/338/2015-308 z 20. mája 2021 sťažovateľovu žalobu zamietol. Zistil, že v konaní sp. zn. 7C/154/2003 súdy všetkých inštancií nemali pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku a zamietli návrh na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. Podľa názoru okresného súdu ak Okresný súd Žilina v skoršom konaní znalecký posudok v rámci voľného hodnotenia dôkazov vyhodnotil, a to i z pohľadu námietok vznesených proti tomuto posudku sťažovateľom, bráni táto skutočnosť opätovnému vyhodnocovaniu tohto znaleckého posudku v aktuálnom súdnom konaní. V opačnom prípade by išlo o neprípustný zásah do právoplatne skončeného konania mimo režimu akýchkoľvek riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu okresný súd vyhodnotil ako nadbytočné sťažovateľom navrhované dôkazy, a to posudok a odborné stanovisko Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Sťažovateľovi nič nebránilo predložiť tieto dôkazy v skoršom konaní. Okresný súd tak nepovažoval za preukázané protiprávne konanie žalovaného ako prvú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody. Okrem toho podotkol, že aj vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania by bolo nutné žalobu zamietnuť. Sťažovateľ totiž dňom právoplatného ukončenia skoršieho konania (6. august 2012) disponoval vedomosťou o ním tvrdenom škodcovi, ako i ním tvrdenej škode a jej rozsahu. Subjektívna premlčacia doba podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka teda uplynula 6. augusta 2014. Žalobu o náhradu škody sťažovateľ podal až 4. augusta 2015, teda po uplynutí premlčacej doby.

5. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd bez nariadenia pojednávania rozsudkom č. k. 8Co/160/2021-401 z 23. augusta 2022 napadnutý prvoinštančný rozsudok potvrdil. Stotožnil sa so závermi rozsudku okresného súdu a dodal, že žalovaný znalec nebol na základe podania sporného znaleckého posudku uznaný vinným zo spáchania správneho deliktu ani trestného činu. Preto nebol dôvod zaoberať sa namietanými vadami v znaleckom posudku žalovaného, ktoré mali byť v rozpore s predloženými dôkazmi. Nadväzne potom nebolo dôvodným zaoberať sa odvolaním sťažovateľa ani čo sa týka jeho nesúhlasu s premlčaním nároku.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) videl v tom, že v rozhodnutiach oboch nižších súdov absentuje odôvodnenie, prečo neakceptovali dôkazy, ktoré navrhol na preukázanie svojich tvrdení o porušení povinnosti znalca. Namietal tiež, že krajský súd rozhodol v rozpore s predloženými dôkazmi, ako aj to, že krajský súd nijak nehodnotil ním navrhované dôkazy. Dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci založil na odkaze na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1MOBdoV/11/2008.

7. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Cdo/62/2023 z 26. marca 2025 dovolanie sťažovateľa odmietol. Nezistil nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu a zrekapituloval nosné dôvody rozsudku krajského súdu. Nižšie súdy odôvodnili aj nevykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov. K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ nesformuloval právnu otázku spôsobilú dovolacieho prieskumu. Nesprávne právne posúdenie veci malo podľa obsahu dovolania spočívať v tom, že na vec malo byť aplikované rozhodnutie sp. zn.

1MObdov 11/2008, a to bez toho, aby sťažovateľ odôvodnil, ako predmetné rozhodnutie súvisí s danou vecou. Zároveň neuviedol, v čom vidí odklon od daného rozhodnutia v uvedenej veci a aká právna otázka bola v danom spore riešená krajským súdom odlišne od uvedeného rozhodnutia dovolacieho súdu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podľa názoru sťažovateľa bolo vzhľadom na dôvody jeho odvolania potrebné nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie, pretože rozsudok Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 7C/154/2003 nie je výsledkom rozhodovania súdu, ale ide o tzv. znalecké rozhodnutie. Keďže krajský súd pojednávanie nenariadil, bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny.

9. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami, na ktoré sťažovateľ v odvolaní poukazoval.

10. Sťažovateľ cituje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1MObdov/11/2008 z 28. januára 2010, podľa ktorého *«i keď má znalecké dokazovanie špecifický charakter a zvláštne postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, zostáva jedným z možných dôkazov. Tak, ako ostatné dôkazy, i znalecký posudok musí súd podrobiť hodnoteniu. Posudok preto musí v sebe spojovať vysokú odbornosť so zrozumiteľnosťou slovného vyjadrenia záverov a postupu, akým k nemu dospel, aby súd, prípadne iný orgán, pre ktorý je posudok určený, bol schopný pochopiť jeho dôkazný význam, aj keď sám nemá odborné vedomosti. Ak sa uvedené zásady nedodržia, prestáva byť rozsudok, či iné rozhodnutie, výsledkom rozhodovania súdu (sudcu), ale ide o „znalecké rozhodnutie“, kde súd len deklaruje za svoj záver niekoho iného.»*. Okresný súd Žilina napadnutým rozsudkom v konaní sp. zn. 7C/154/2003 postupoval v rozpore a citovaným názorom, pretože sa v celom rozsahu stotožnil so sporným znaleckým posudkom, ignorujúc všetky pripomienky sťažovateľa.

11. Záver krajského súdu o nepreukázaní porušenia právnej povinnosti žalovaným znalcom je podľa sťažovateľa nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, pretože zo sťažovateľom navrhovaných dôkazov (posudok a odborné stanovisko Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline) vyplýva, že znalecký posudok predložený v konaní sp. zn. 7C/154/2003 je vadný a znalec pri jeho vyhotovení postupoval nesprávne. Túto námietku sťažovateľ predniesol v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, avšak krajský súd sa k tomu nijako nevyjadril a námietku nevzal do úvahy. Následne sťažovateľ v ústavnej sťažnosti konkretizuje ním tvrdené vady znaleckého posudku a kritizuje aj skutočnosť, že znalec v konaní sp. zn. 7C/154/2003 nebol oprávnený vypovedať ako znalec, pretože v čase vypočutia už bol zo zoznamu znalcov vyciarknutý.

12. Prieskum znaleckého posudku Okresným súdom Žilina bol formalistický, preto tvrdenie okresného súdu a krajského súdu, že znalecký posudok bol podrobený prieskumu v skoršom konaní, je arbitrárne.

13. Okresný súd a krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď konštatovali, že žalovaný znalec žiadne povinnosti neporušil. Podľa sťažovateľa totiž z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný porušil množstvo svojich povinností.

14. K premlčaniu uplatneného nároku sťažovateľ uvádza, že suma, ktorú bol povinný vyplatiť podľa rozhodnutí v konaní sp. zn. 7C/154/2003, sa stala škodou až vtedy, keď sa z posudku a odborného stanoviska Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline dozvedel, že znalecký posudok je vadný. K tomu podľa sťažovateľa došlo až v roku 2015.

15. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že odmietnutie dovolania je nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ uvádza, že v dovolaní podrobne odôvodnil nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Odcitoval v ňom rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1MObdoV/11/2008 a uviedol, že rozhodnutie v konaní sp. zn. 7C/154/2003 bolo typickým znaleckým rozhodnutím. Sťažovateľ tvrdí, že podrobne rozobral skutkové a právne pochybenia všeobecných súdov najmä v otázke naplnenia podmienok objektívnej zodpovednosti znalca za škodu a namietal aj nesprávne právne posúdenie príčinnej súvislosti medzi znaleckou činnosťou a spôsobenou škodou. Najvyšší súd sa ale týmito argumentmi vôbec nezaoberal, v dôsledku čoho došlo k porušeniu sťažovateľových práv.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

16. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol vysloviť porušenie jeho „protipriet'ahových“ práv, tento svoj návrh však v odôvodnení ústavnej sťažnosti nijako neodôvodňuje. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je povinnou obsahovou náležitosťou ústavnej sťažnosti aj uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. V sťažovateľovej ústavnej sťažnosti uvedená náležitosť chýba, preto v tejto časti ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

17. Pokiaľ ide o nenariadenie pojednávania krajským súdom, čo malo spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ústavný súd uvádza, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prostriedkom nápravy uvedeného sťažovateľom tvrdeného porušenia základného práva. Prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania (sporovej strany) je totiž procesným právom tvoriacim obsah práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti netvrdí a ani nijak nepreukazuje, že by takýto dovolací dôvod vo svojom dovolaní predniesol. Nevyplýva to ani z rekapitulačnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd tak nepovažuje za preukázané, že sťažovateľ prostriedok nápravy poskytnutý mu zákonom na účel ochrany jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny využil. Keďže dovolací súd je podľa § 440 CSP viazaný dovolacími dôvodmi, najvyšší súd sa predmetnou námietkou meritórne zaoberať nemohol. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti postupu krajského súdu odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Aj nedostatočnosť odôvodnenia v intenzite porušujúcej základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny) či právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP, pretože právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je procesným právom sporovej strany. Tento koncept jasne vysvetlil aj najvyšší súd v napadnutom uznesení (bod 6 uznesenia najvyššieho súdu). Z neho rovnako vyplýva, že sťažovateľ vo svojom dovolaní námietku nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu predniesol. Následne sa ňou najvyšší súd meritórne zaoberal, hoci s výsledkom pre sťažovateľa procesne neúspešným. Preto ochranu sťažovateľovým základným právam i právu zaručenému dohovoru vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu poskytoval najvyšší súd. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

IV.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

19. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal so sťažovateľovou kritikou odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Nezotrval iba na rekapitulácii stabilnej judikatúry k dôvodom predneseným sťažovateľom v jeho dovolaní, ale tieto doktrinálne názory uplatnil aj na rozsudok krajského súdu v sťažovateľovej veci. Vysvetlil (bod 7 uznesenia najvyššieho súdu), že nosným dôvodom rozsudku krajského súdu bol záver, podľa ktorého sťažovateľ nepreukázal a neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní protiprávnosti konania žalovaného ako znalca vo veci podania znaleckého posudku. Ústavný súd po preskúmaní dôvodov rozsudku krajského súdu tomuto záveru prisvedčuje a dodáva, že pre úspech v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody musí žalobca preukázať protiprávne konanie škodcu, vznik škody a jej rozsah, ako aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Tri popísané podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jedna z nich splnená nie je, žaloba musí byť zamietnutá. Reflexia popísaného konceptu na nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia znamená, že ak konajúci súd dospeje k záveru, že jedna z troch podmienok vzniku nároku na náhradu škody nie je splnená, a riadne tento záver odôvodní, nemusí sa už zaoberať ďalšími dvomi podmienkami a odôvodňovať ich (ne)splnenie. Zostávajúce podmienky totiž v takom prípade prestávajú byť podstatnými pre poskytovanú súdnu ochranu, lebo aj keby boli splnené, žaloba musí byť zamietnutá. Absencia kvality „podstatnosti“ potom aktivuje stabilnou judikatúrou artikulovaný názor, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (bod 6.2 uznesenia najvyššieho súdu).

20. Pokiaľ ide o sťažovateľovu argumentáciu o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu v dôsledku toho, že z posudku a odborného stanoviska Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline má vyplývať vadnosť znaleckého posudku podaného žalovaným, ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľom navrhované dôkazy okresný súd ani len nevykonal. Preto bolo logické, že sa prípadnými vadami znaleckého posudku, na ktoré mali predmetné dôkazy poukazovať, nezaoberal. Na účel rozhodnutia o žalobe sťažovateľa tieto dôkazy považoval za irelevantné. Ich bezvýznamnosť pritom odôvodnil nemožnosťou opätovného prieskumu znaleckého posudku, ktorý sa stal objektom kontradiktórneho procesu v skoršom konaní sp. zn. 7C/154/2003 (bod 17 rozsudku okresného súdu). Právna istota vyjadrená právoplatným skončením uvedeného skoršieho konania, ako aj procesné rámce určené na prieskum znaleckého posudku dané riadnymi

a mimoriadnymi opravnými prostriedkami v skoršom konaní predstavovali pre okresný súd i krajský súd, ktorý sa so závermi okresného súdu stotožnil, dôvody brániace pojať sťažovateľom navrhované dôkazy do skutkového základu pre rozhodnutie o sťažovateľovej žalobe. Tento nosný dôvod rozsudkov oboch súdov však sťažovateľ nijako nespochybňoval ani v dovolaní a ani v ústavnej sťažnosti. Naopak, venoval sa dôvodom, ktoré pre rozhodnutie o jeho žalobe neboli rozhodujúce. Najvyšší súd preto ústavne udržateľným spôsobom rozhodol o dovolaní sťažovateľa založenom na vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a zdôraznením judikatúry, podľa ktorej sa adresné odpovede v odôvodnení rozhodnutia súdu vyžadujú len na otázky pre poskytovanie súdnej ochrany podstatné, poskytol sám primeranú odpoveď na sťažovateľovu kritiku odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

21. K odmietnutiu dovolania založeného na nesprávnom právnom posúdení veci ústavný súd na prvom mieste zdôrazňuje, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil svoje dovolanie, ktoré na účel konania o sťažovateľovej ústavnej sťažnosti predstavuje dôkaz o sťažovateľovom tvrdení, že v ňom podrobne odôvodnil nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Preto ústavný súd vychádzal iba z tvrdení sťažovateľa uvedených v jeho ústavnej sťažnosti, ako aj z rekapitulácie obsahu jeho dovolania uvedenej v uznesení najvyššieho súdu.

22. Odkaz sťažovateľa na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1MOBdoV/11/2008 nemožno považovať za dostatočné odôvodnenie, v čom sťažovateľ videl nesprávnosť právneho posúdenia veci krajským súdom. Odkázané uznesenie najvyššieho súdu zjavne pojednávalo o postavení znaleckého posudku v prostredí iných dôkazných prostriedkov, ako aj o niektorých druhovo formulovaných požiadavkách na obsah znaleckého posudku. V konaní o sťažovateľovej žalobe netvoril znalecký posudok podaný žalovaným súčasť skutkového základu meritórnych rozsudkov. Ani iné znalecké posudky neboli v predmetnom konaní vykonané. Preto na otázke, ktorá bola meritórne riešená najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 1MOBdoV/11/2008, rozsudok krajského súdu založený nebol. Preto sťažovateľov odkaz v dovolaní na uvedené skoršie dovolacie rozhodnutie správne najvyšší súd nevyhodnotil v prospech splnenia povinnej obsahovej náležitosti dovolania podľa § 432 ods. 2 CSP.

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že v dovolaní podrobne rozobral skutkové a právne pochybenia všeobecných súdov najmä v otázke naplnenia podmienok objektívnej zodpovednosti znalca za škodu a namietal aj nesprávne právne posúdenie príčinnej súvislosti medzi znaleckou činnosťou a spôsobenou škodou. Pokiaľ ide o skutkové a právne pochybenia všeobecných súdov, sťažovateľ ich nekonkretizuje ani žiadnou prílohou ústavnej sťažnosti nedokladá. Ústavný súd preto toto tvrdenie považuje za nepreukázané a v dôsledku všeobecnosti jeho formulácie za nespôsobilé na účel prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Eventuálne namietanie nesprávneho právneho posúdenia príčinnej súvislosti je taktiež irelevantné, keďže nosný dôvod rozsudkov okresného súdu i krajského súdu spočíval v nepreukázaní protiprávneho konania žalovaného znalca, v dôsledku čoho sa už súdy otázkou príčinnej súvislosti ani nezaoberali (pozri bod 19). Ich rozhodnutia preto ani nemohli byť založené na tejto otázke. Aj v tomto ohľade je preto záver najvyššieho súdu o absencii riadneho sformulovania právnej otázky ústavne korektný.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu nezistil signály porušenia sťažovateľom označených práv, ktoré by odôvodňovali prijatie ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie. Naopak,

vykonaný predbežný prieskum vylučuje eventualitu vyhovenia. Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v predmetnej časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. V závere ešte ústavný súd podotýka, že sťažostná kritika záveru všeobecných súdov o premlčaní sťažovateľovou žalobou uplatneného nároku je irelevantná, keďže nosným dôvodom neúspechu sťažovateľa v civilnom spore bolo nepreukázanie jednej z kumulatívnych podmienok vzniku práva na náhradu škody. Názor okresného súdu a krajského súdu o premlčaní sťažovateľom uplatneného nároku bol vyslovený len ako dôvod doplňujúcej povahy. Preto ani jeho prípadná nesprávnosť by nebola spôsobilá viesť k sťažovateľovmu úspechu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie, finančné zadosťučinenie, náhrada trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu